

rettelæggelse af den administrative behandling af sådanne sager.

I lovforslagets § 12, jf. nedenfor, foreslås det, at en ansøgning om udsættelse med straffuldbyrdelsen eller om benådning normalt skal bevirke, at straffuldbyrdelsen udsættes, indtil der er truffet afgørelse i sagen. Med henblik på at modvirke, at ansøgning om udsættelse eller om benådning indgives umiddelbart før straffuldbyrdelsens iværksættelse med det formål at få straffuldbyrdelsen udsat, foreslås justitsministeren i § 11, 2. pkt., bemyndiget til at fastsætte bestemmelser om, at kun ansøgninger, der indgives inden udløbet af bestemte frister, tillægges opsættende virkning efter § 12. Det forudsættes i den forbindelse, at de dømte orienteres herom i forbindelse med indkaldelsen til straffuldbyrdelse, og at der er mulighed for at tillægge ansøgninger indgivet efter fristens udløb opsættende virkning, såfremt det findes undskyldeligt, at ansøgning ikke er indgivet tidligere, f.eks. hvis ansøgningen støttes på nye oplysninger:

Til § 12

Bestemmelsen vedrører spørgsmålet om udsættelse af straffuldbyrdelsen på behandlingen af en ansøgning om udsættelse eller benådning. Bestemmelsen svarer til § 12 i Straffelovrådets lovudkast, jf. pkt. 5.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

I stk. 1 foreslås som hovedregel, at en rettidig, jf. § 11, ansøgning om udsættelse af straffuldbyrdelsen eller om benådning indgivet af en dømt på fri fod bevirker, at straffuldbyrdelsen udsættes, indtil der er truffet afgørelse i sagen.

Med udtrykket »indtil der er truffet afgørelse i sagen« i stk. 1 sigtes til, at der er truffet endelig afgørelse i sagen. Også rettidig klage indebærer således, at straffuldbyrdelsen skal udsættes.

Af udtrykket »på fri fod« følger modsætningsvis, at straf fuldbyrdelsen ikke skal udsættes, hvis ansøgningen hidrører fra en person, der er varetægtsfængslet efter dom. Baggrunden herfor er, at udsættelse af straffuldbyrdelsen forudsætter, at den dømte løslades fra varetægtsfængslingen, og at bestemmelse om løsladelse af varetægtsarrestanter skal træffes af politiet eller retten efter retsplejelovens regler og ikke af kriminalforsorgen efter straffuldbyrdelsesloven. § 12, stk. 1, udelukker ikke, at ansøgning om udsættelse eller benådning fra en dømt, der er varetægtsfængslet efter dom, kan føre til, at den pågældende løslades af politiet eller retten. Det forudsættes, at en sådan ansøgning indebærer, at spørgsmålet om løsladelse forelægges retten, hvis politiet modsætter sig, at den pågældende sættes på fri fod.

Af § 12, stk. 1, modsætningsvis følger endvidere, at ansøgninger heller ikke har opsættende virkning, hvis den dømte allerede er ved at afsone en anden straf. Baggrunden for denne regel er, at flere straffe som udgangspunkt bør fuldbyrdes i forlængelse af hinanden. Er betingelserne opfyldt, kan sådanne dømte få tilladelse til strafafbrydelse, jf. lovforslagets § 76 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

I § 12, stk. 2, foreslås som undtagelse til hovedreglen i stk. 1, at straffuldbyrdelsen ikke udsættes på behandlingen af den nye ansøgning, hvis den dømte tidligere har fået straffuldbyrdelsen udsat eller afslag på en ansøgning om udsættelse eller benådning. Baggrunden for denne regel er hensynet til at modvirke, at en dømt ubegrundet kan få straffuldbyrdelsen udsat blot ved løbende at indgive ansøgninger om udsættelse eller benådning.

Opsættende virkning kan imidlertid være velgrundet, såfremt den nye ansøgning indeholder nye væsentlige oplysninger, hvis rigtighed så vidt muligt er godtgjort, eller der i øvrigt er særlig grund til at afvente afgørelsen af den nye ansøgning. § 12, stk. 2, indeholder derfor tillige en regel om, at der i sådanne tilfælde skal tillægges den nye ansøgning opsættende virkning, så straffuldbyrdelsen udsættes, indtil behandlingen af den nye ansøgning er afsluttet.

Det forudsættes i øvrigt, at justitsministeren i de administrative regler, der fastsættes med hjemmel i § 11, jf. ovenfor, kan bestemme, at ansøgninger om udsættelse eller benådning skal tillægges opsættende virkning i videre omfang, end det følger af § 12. Det kan f.eks. bestemmes, at ansøgning, der indgives fra visse andre end den dømte, kan tillægges opsættende virkning på samme måde som en ansøgning fra den dømte.

Til § 13

Bestemmelsen regulerer, hvilke vilkår der skal og kan fastsættes for en tilladelse til udsættelse af straffuldbyrdelsen, og fastsætter, hvornår tilladelsen kan tilbagekaldes. Bestemmelsen svarer med en enkelt ændring til § 13 i Straffelovrådets lovudkast, jf. pkt. 5.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

§ 13, stk. 1, indebærer, at en tilladelse til udsættelse altid betinges af, at den dømte ikke begår strafbart forhold. Tilladelse til udsættelse kan endvidere betinges af andre vilkår, herunder at den pågældende undergiver sig tilsyn af kriminalforsorgen. Det følger af tilladelsens karakter, at de fastsatte vilkår alene har virkning for perioden, indtil straffuldbyrdelsen iværksættes.